

(סד"כ עמ' תח עד תיב)

אוצר החכמה

אוצר החכמה

בשבת

סדר קיצור כוונות מהרמ"ז ז"ל הרמ"ז כה

עולים בתיקוני עתיקא י"א י"ב י"ג ומהם נעשים לו מוחין, [והם] ג' ברכות ראשונות דעמידה, וג' תיקונים אלו הם נה"י דדיקנא. ואמנם ג' ברכות אחרונות הם נה"י דזעיר לנוק'.

בחזרה. אז או"א וחב"ד דזעיר עולים בתיקוני ח' ט' י' שהם חג"ת דדיקנא הנעשים מוחין לזעיר. ואמנם דע כי אין עלייה למלכות דדיקנא כי אין זקן לנשים, והיא נשארת במקום אבא, ואז נקראת קדש ממך, ואז היא כסא לז"א ואין לה [אז] זוג, ולכן אין אומרים ישמחו במלכותך. ודע כי אז עולם הבריאה הוא במקום אי' דאצילות [והיכירה במקום זעיר והעשיה במקום מלכות, נמצא כל עולם במקום מציאות]. עוד שמור כלל זה גדול בידך כי אין ענין עליות [עליה] זו לאור העלמות רק לכל שם המתעלה לקבל (נ"א רק לכלים שהם המתעלים לקבל) ולהיות (נ"א ולהגות) בתוספת קדושה יותר עליונה, והוא [ממש] כענין תוספת נשמה, והבן זה. (פני"ח שער התפילה פי"ז ט,ב).

בר"ח

היא עולה ומשתווה אליו ושניהם משתמשים בכתר א'. ואין לומר דקתך כי יש בה כח זכר וכח נקבה. להיותה יושבת במקומו אחר שהוא עולה במזל אצותו המציאות שהניח ז"א לתתא במקום או"א. ובשבת ור"ח היא עולה מאליה שלא ע"י זעיר.

עמידה. דע כי בר"ח יש לה ב' עליות, אחת בלחש וחזרת העמידה, וא' בתפלת המוסף, ולכן בתפלת שחרית היא כמו בחול, אלא שברכה עולה לנח ואז אומרים יעלה ויבא.

בחזרה. מאירים בה ח"ג ומאירים למלכות ממלכות דאי'. ואומרים הלל כנגד י"ג מדות דזעיר [ורחמים] כדי למתקה. ועלייה ראשונה עד חג"ת דז"א, ולהיות כי עלייה זו היה בנוקבא לכן אין הגשים עוסות מלאכה בר"ח.

מוסף. עולה רחל עד ח"ב דזעיר. בראשי חדשים לעמד נחת שר"ת רחל. ואעפ"י שאינם עולים ממקום אצילות מ"מ יורד להם שפע כ"ע שהוא למעלה [דרך המדרגות, והוא גדול] מהנחת תפילין ולכן אין תפילין במוסף.

בחזרה. עולה עד רישא דיעקב דהיינו ז"א ולכן אומרים כתר. אבל הוא לפי שעה לבד, וזהו התוספת שיש בר"ח, וזהו על עולת התמיד שהיא בחול. (פני"ח שער ריח פי"א ק,ב).

ברכת הלבנה

היא רחל הנקראת מאמר נוקביה דז"א הנקרא ו' [על שהיא אז היא מתחדשת], ולפי שהיא יוצאת בת"ת ז"א היא נקראת עטרת תפארת. ומדלגת נה"י ועולה בחג"ת עד הלילה [עם בעלה]. ואריך לומר ג"פ שלום עליכם. וינעור שולי בגדיו להבריח הקליפות. (פני"ח פי"ג קח,ג).

חנוכה

היא מקבלת אור הוד שלו על ידו, כי בחול יעקב בנחל והיא בהוד, וההוד לא נתקן כמס"ה (דניאל י, ח) והודי נהפך עלי, (שמו"א טו, כב) וגם נחל ישראל, ולכן היא עתה מקבלת אור ההוד דרך הנחל על ידו, אבל מתתיהו תיקן את ההוד ע"י ח' ימי חנוכה, ויונקת מההוד שלו על ידו וזהו תוספת אליה. (פני"ח פ"ד קמא).

פורים

יסוד דאבא מתגלה, שהוא רמוז במרדכי מירא דכיא, ומתפשט הארתו חוץ ליסוד רחל ומאיר לעולמות [דוקא].

פסח

בלילה עולה פ"פ ולכן יש הלל גמור. ותכף יורדת כמתחלה. ואסור הזווג בו, כי אעפ"י שיסנו למעלה אינו נעשה על ידינו. [מפסח] עד שבועות נכנסים כל המוחין בזעיר כדי להגדילו בכל קומת או"א עליו, אך הכתר שלו הוא מאריך עצמו. ובליל שבועות נמשך לו ע"י קריאתו בתורה כל הלילה. ליל פסח הז' מותר הזווג.

שבועות

ערב שבועות תיקון [מכנין] לעלות העולמות במקום שהיה שם קודם הקטרוג, עתה ג"כ עולים בחינת העולמות. ויכוין בכריעות וזקיפות כמו בע"ש. בלילה ע"י קריאת התורה נמשך כתר לז"א מאריך עצמו, ובבקר ע"י הטבילה נמשך לנוק' כתר [מחסד היורד מלמעלה שהוא חצי החסד שיש בת"ת, וזהו נתקן כתר לזו"ן]. ובשעת התפלה נעשה הזווג להשפיע טובו בעולמות.

ראש השנה

בו נעשה הנסירה דוגמת צריחת העולם ממס. ומלכות יורדת בצריחה קודם הערבית, ובערבית עולה עד גבורה שלה שבו' קאוותיה עצמה שבאילות, וזו"ן משתמשים בכתר א'.

שחרית. עולים שניהם בגבורה שבו"ק דזכר שבחב"ד עצמו. בחזרה. עולים שניהם בעיטורא דגבורה שהוא בדעת שלו מתרין עטרין שבדעתו, ולעולם כל חזרה הוא בסוד האבות חג"ת ועולים במוחין ובאי'. מוסף. עולים זו"ן בגבורה שבו"ק דאי' או בהוד דאי'. בחזרה. עולים בדינת אי' שהוא מגבורת אריך או מגבורה דאי'. מנחה. חוזרים שניהם בגבורה דו"ק דאי'. ובחזרה. עולים שניהם בדינה שבמלכות. [ליל ב'. כבר נכנסו כל מלאות הדינים שיש בראש הזכר עד חצי ת"ת שלו, וכלם נתונים בראש הנוק'.

כיפור

ערב כיפור. כפורים (זוהר בשלח כו, א) ב' משמע, היא המלכות העולה עד אי' ומתחזרים שניהם, והנוק' לוקחת ביום זה ה' גבורות פ"ר והזעיר כ"ו, הרי כפ"ר, והרי הארה לזו"ן, והזווג נמשך מנ"ה דאי'. ערבית. נעלה [אנו מ"נ] למלכות שבדינה. שחרית. דעת דאי'. מוסף. ח"ב דאי'. חזרה. כתר דאי'. ועיקר [יום] זה לאורך בנין המלכות מאי' עילאה. ואעפ"י שעיקר עלית יום זה הוא למלכות נוק' דז"א, מ"מ כריכים אנו [אף] האנשים להתענות ג"כ, כי גם היא ממשכת לנו שפע בעלייתה. ממנחה. ולמעלה מתחיל גם זעיר לעלות, כי עד עתה הוא מזדווג עם לאה עד ראש התבונה. והנה בחזרה עולים עד חזה דאי'. נעילה. עולים עד ראש הבינה, כי לעולם זעיר עולה כשיעור מדתו. חזרה. עולים זעיר רחל ולאה עד דיקנא דא"א וחותם הוא, כי אינה לוקחת ה' גבורות דאי' רק אחרי תשלום הה' תפלות, ובנעילה נשלמו הה' גבורות, ואז נעשה בה סוד היסוד נקודת כיון שבה הנקרא חותם.

סוכות

יום א'. נכנס חסד שזכר סל פנימיות דאי' וגם נכנס מקיף דחסד שזכר דאי' ולכן הוא י"ט, ובשאר הימים נכנסים שאר המקיפים דאי' ב' ימי החג, והזווג הוא בסוד ו"ק. לולב. בנענועים של הזכרה נכנסים הפנימיים דזעיר, ובהלל והקפות נכנסים המקיפים שלו. הושענא רבא. נכנס כללות הארת הה' חסדים בבחינת כל המקיפים בבחינת המלכות שבה, ונכנסים ג"כ בבחינת הה' גבורות שביסודה. שמחת תורה. לא יש זווג רק בבקר בתפלת מוסף, והוא לרחל לבד. חג עצרת. הזווג הוא ישראלי ורחל כלילה זה ונמשך זווג זה עד יום ז' דפסח.

ע"כ העתקתי מפנקס מ"ו ממהר"ר בנימין הלוי ז"ל שקבל פה אל פה ממהר"ר חיים ויטאל זלה"ה. (ספרים עמ' תז)

ער תיב).

לסלק המחשבות זרות הן בתפלה הן בלימוד תבויין יְהוָה והנקודות הם מסוד פסוק (דברים כט, יא) לעברך בברית ידוד אלהיך:

שלא יתאוה לאשה יכתוב שם זה בקלף כשר וישאחו עליו דבן טוב לכוונה כשיבא לו הרחורי אשה וזהו גִּדְּשָׁנָא ד' וג"כ כשזא לו שום הרהור כנ"ל טוב שירוק וזה מבטל ההרהור.

הנהגות התפלה וקללת יחודים לזכר הנשמה קודם התפלה

בכריך לזיזתו לומר קודם כל דבר ליחידא שמא דקב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו בשם כל ישראל, ובזה מצריח הס"א מכל מעשיו ומשרה שכינתו יתצרך בהן, כענין מאמר רז"ל (אבות פ"ב ט"ב) וכל מעשיו יהיו לשם, מלכות, שמים, ת"ת.

כשמזכיר שם הוי"ה יכוין בקריאתו אדנ"י ויכוין תמיד לשלשם בסוד יאהדונה"י. גם בפרטותו יכוין כי יה"ו ז"ל וה' אחרונה נוק' והרי היא קשורה עמו תמיד. יזהר מאד שלא ידבר ברכה לבטלה ח"ו. ומורה רבה להזדעזע כל איבריו בהזכרת השם כמ"ס (פלאי ב"ה) ומפני שמי נחת הוא.

לא יזרוק ברכה מפיו בלא כוונה שעל זה נאמר (תהלים ע"ה) ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו, ונאמר (ישעיה כ"ט) צפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחוק ממני, מה כתיב בתריה (יד) לכן הגני יוסיף להפליא וגו'.

כשומע כל הברכות חייב לענות בעת שמיעת השם ברוך י הוא ה וברוך ו שמו ה. ויכוין כי יודין של שם אלף הי יוד הי לבוש לג' יודין יוד הי ואו הי. ויכוין כי שם אלף דלת נון יוד הוא מלבוש וכסוי לשם יוד הא ואו הא.

וחייב לענות אמן ויכוין בשם יאהדונה"י גי' אמ"ן. ומי שאינו מכין באמן עליו נאמר (במדבר טו, לא) כי את דבר ה' בזה, וכתיב (שם) הכרת תכרת. וזהו כלל בכל הברכות אך לא בקדיש כמ"ס.

האר"י זלה"ה אף באמצע התפלה היה פוסק ועונה אמן אחר הי"ח ברכות ואפילו היו המסדרים הרבה.

לא יאמר הברכות במהירות ובהלעטה שע"ז נאמר בתיקונים (תיקונא תליתאה קלפא, קמ"ב) בערב רב, (במדבר יא, ל"ג) הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת, וכתיב (שם) ואף ה' חרה בעם. וידקדק בכל תיבה לאומרה בתיקונה.

ישהה תמיד שעה א' קודם שיתפלל ויסיים אל לבו לפני מי הוא עומד ומתפלל.

אוי להם כי גמלו לנפשם רעה המדברים כלל ועיקר ב"ה, אפילו אחר זמן התפלה, אפילו בדברי מוסר ויראת שמים, עד אחר אלתם מב"ה אולי ימשכו לדברי חול. ובזה תרומה (קלא, ב) האריך בעגסו. לא ירוק כלל ב"ה, ועל כד ההכרח אם יזדמן לו איזה רוק יבליענו בכסותו כדי שלא יאח לאויר ב"ה, ובזה ימלט מדין חשבון (חגיגה ה, א) הרק בפני חבירו.

לא יכניס האצבע באוזן לנקות אותה האוזן ב"ה כי כריך נטילה, וכן לא יגע בידו באות חוטמו כנזכר.

לא יתפלל על פה כלל רק הכל מתוך הספר כמנהג מורינו זלה"ה, ויעזור מאד לכוונה, חוץ ממקומות שאמרו בפירוש שצריך לסגור העינים.

סדר הנהגות התפלה וקלנת יחודים הרמז"ז כט

ב לא יהיה עזב בשעת התפלה, רק בעת אמירת הוידוי או בהזכרת עונותיו, ובשאר התפלה לא יקום לנגד עיניו אפילו לאגת העבירות, וטובה ההכנעה רק שיהיה עם שמחה גדולה.

התפלה בדמעה מרובה מאד כי (ב"מ נט, א) שערי דמעה לא ננעלו, והם א נה"י ב נ"ה דאבא, אבל שערי תפלה הם א נה"י ב נ"ה דא"י, ואין בזה משום עכבות דכתיב (תהלים נא, יט) לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה, וכתיב (שמות ב, ה) ב הגה נער בוכה ותחמול עליו.

טוב להעביר זרעת עונותיו הנרשמים במאחו ע"י הדמעות, לכן ירחץ מאחו דמעותיו וכן ידו שנאמר (איוב לו, י) וביד כל אדם יחתום.

לא ירים קולו בתפלתו אפילו בזמירות ותפלה דמיוסב, להורות ההכנעה לפני השי"ת, וביום השבת ירים מעט את קולו לכבוד השבת.


יש ליזהר לקרוא בטעמים כל דבר שהוא מן התורה ומן הגביאים כל פסוק בטעם שלו, וכן המשנה או הברייתא, ולא יכנס ח"ו בכלל הגאמר עליהם (יחזקאל כ, ב. פגילה לב, א) וגם אני נתתי להם חקים לא טובים, זה הקורא בלי זמרה ושונה בלא נעימה.

חייב לפנות מלבדו כל מחשבות זרות הטורדות א אותו ב בשעת התפילה א או בשעת עסק התורה בובהתעסקו בתורה. כנזכר בתיקונים ק"א (תיקון סו קא, א, צו, ב).

בעל הלכות כתב שטוב שיאמר כל ברכה וברכה בנשימה אח מעמקי הלב.

לטהר המחשבה, כתב המגיד יאמר ז"פ (שי"ש יז, א) מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים. ושם קר"ע שט"ן. והרמ"ק קבל מפי אליהו שיאמר הרבה פעמים פסוק (ויקרא יז, א) אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, ותחבטל מחשבתו.

אני הצעיר בחנתי דרך נסיון להעביר יד ימינו ע"ג מאחו ג"פ ועוברים כל המחשבות, ובלבד שגם יעתיק מחשבתו מהרהורים ואז יועיל ודאי. וממורי שמעתי שירוק ג"פ ויאמר פי פי פי, ותחבטל המחשבה.

עוד לטהר המחשבה כתב מורינו ז"ל שיכוין בשם יהוה בניקוד צברית. עוד כתב שיכוין בה"פ שם מ"ה וא' בריבוע גי' מחשב"ה והיינו מ"ה חש"ב, יו"ד יו"ד ה"א יו"ד ה"א וא"ו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ה' פעמים. ובעל ר"ח כתב שטוב לכוין בשם ע"ב שורש החכמה עילאה. ואני שמעתי שיש לכוין בצויר כזה  ובניקוד פתח.

עוד לטהר המחשבה [למי שילכו תוקפו] ולחזק היכל הטוב יכוין בשם זה [ג"פ] דמולד טירון גי' יס"ר הטו"ב עם ז' אותיות [ויבטל תאותו]. ולדחות הרהורי אשה ג' דשנאל

ל סדר הנהגות התפלה וקללת יחודים הרמ"ז

ג לטהר המחשבה. שויתי יהוה לנגדי תמיד. יכוין חמשה פנימים ק"ל שהוא שם מ"ה חס"ב מ"ה יוד יוד הא יוד הא ואו הא ק"ל. חמשה פנימים ק"ל גי' נת"ר, סי' אס תכבסי כנת"ר.

ה ואני הכותב הולך רכיל ומגלה סוד מה שקבלתי מהחסיד אחד ... של המחשבה טפטיפי"ה שמו ובסם הקדוש על"ס (מ"ב) הוא מסוגל לטהר המחשבה, טוב לאומרם אלו הפסוקים קודם שיתפלל ויכוין באלו ר"ת.

ע' רוב עבדך לטוב אל יעשקוני זדים:

ל'ב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי:

מ'פקודיך אתבונן על כן שנאתי כל אורח שקר:

ט'ו'ב אתה ומטיב למדני חקיד:

פ'ניך האר בעבדיך ולמדני את חקיד:

ט'ו'ב טעם ודעת למדני כי במלותיך האמנתי:

פ'דני מעושק אדם ואשמרה פקודיך:

י'בואוני רחמך ואחיה כי תורתך שעשועי:

ה'צינני ואצרה תורתך ואשמרנה בכל לב:

מספר עבודת הבורא דף ל"ו. ואלו ר"ת של הפסוקים על"ס טפטיפי"ה.

חייב לפנות מלבו כל מחשבות זרות הטורדות בשעת התפילה ובהתעסקו בתורה, כנזכר בתיקונים ק"א (תיקון סו קא, א וצו, ב).

בעל הלכות כתב שטוב שיאמר כל ברכה וברכה בנשימה א' מעמקי הלב.

(סידור היר"א (ח"א עמ' 227, ח"ג עמ' 153) לטהר המחשבה. מפי החסידים. יעציר יד ימינו על מלכו ג"פ וישתוק מעט. מפי המקובלים. יכוין בשם ע"ב יוד הי ויו הי. מפי השמועה. יכוין בשם ע"ב בלורת עיינין יוד הי ויו הי. מפי האר"י. יכוין הוי"ה בני' בצרית יְהוָה. מפי מוהר"ח"ו. יכוין בה' פעמים רבוע מ"ה כזה מ"ה חס"ב"ה. מגורי האר"י. על הרהורי עבירה שירוק ויכוין בשם זה גְדָשָׁנָל. מפי אליהו. יאמר פ' זה הרבה פעמים (ויקרא ו, ו) אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה.

קודם שיתפלל ישים מגמת פניו לשכינה ליחדא בדעלה, ויאמר ליחדא וכו'. ולא יהיה כוונתו לתועלת עצמו שח"ו עליו נאמר (איכה א, יד) נתנני ה' בידי לא אֲחַבֵּל קוֹם, כנזכר בתיקונים (תיקון יח לה, א).

סדר השכמת צה"כ הרמ"ז לא

במאה לכבד ולהרביץ כל עפר מצה"כ כדרך שמכבדין בית המלך, וזקנו של רש"י היה מכבד מקום ארון הקדש בזקנו.

כתיב (ישעיה ב', כו) על כן באורים כבדו ה', שצריך להדליק נרות צה"כ בפרט בשבתות וי"ט. וטוב שיהיה לו נר מיוחד בצ"ה שיתפלל לאורו ונמלא מכבד ה' ונהנה א' אגב בלאורו.

מאה רבה ללמוד עצמו תמיד לעשות יחודים נוגעים לשכינה, ואין לה בעונות עתה מנהל ותומך רק ע"י מי שיודע לייחד.

יזהר מאד לנפשו שלא לעשות שום יחוד אם לא טבל לקריו, ומורי זלה"ה היה מחמיר בקרי ולא בזוג.

כתב בעל ר"ח מי שא"א לו לטבול לקריו וגם א"א לו בט' קבין, אם נזדווג או ראה קרי ורחץ בשרו מהמתנים ולמטה מקום הטנופת שנתלכלך מש"ז, וכן אם יש איזה כתם בחלוקו אם אין לו אחר יכבסנו היטב.

אין לך דבר המאיר הנפש ומטהרה ומועיל להשגה כמו הטהרה והטבילה שיהיה האדם טהור בכל עת.

יזהר שיהיה בגדיו טהורים מטנוף ורצב שלא יהיו מלוכלכים ויהיה ח"ו בכלל (משלי ח', לו) ומשנאי אהבו מות, ודרשו רז"ל (שבת קיד, א) אל תקרי משנאי אלא משנאי.

יזהר מאד שח"ו לא יהיה בצגדיו לואה או טיפי מי רגלים, וע"ז נאמר (קהלת ד', י) שמור רגלך כאשר תלך אל בית האלהים, ולכן ירגיל להשתין סמוך לתפלה פן יטפטף על המכנסים ח"ו.

ויזהר לקנח את רגליו ומנעליו בכניסתו לצה"כ כמנהג האשכנזים, כי שמא נדבק איזה טנוף ברגליו. מהרח"ו כתב בתנאי ההשגה לטבול בכל עת האורך. והרמב"ם (תשובה קמ) כתב שמימיו לא ביטל טבילת קרי. והתוספות (ביק פב, ב ד"ה אתא) כתבו לתורה לא בטלוהו. ובעל נפש יחוש לדבריהם.

(סידור רבי אשר עמ' א. ע"ע סידור היר"א ח"א עמ' 212).

ב א השכמת צה"כ

המשכים לצה"כ מאריך ימים, ובתי כנסיות מטהרים האדם כדרז"ל (ברכות פז, א) בסמיכת כנחלים נטיו למה טובו אהלך.

המגיד הזהיר לקום בפרפרא כדי שיתפלל התפלה בסדר ולא בדילוג כפי סדרת הפוסקים, כי העושה כן מהפך הצינורות וקשר העולמות.

יזהר מאד שלא להרים קול בזה לקרוא בו שום אדם.

לא יכנס בזה ביאה ריקנית, ואם נלטרך לקרוא איזה אדם או לענין אחר, ישב מעט כי הישיבה עצמה מלוא, ויקרא מזמור אחד ואח"כ ילא.

יזהר מאד שלא יאבד מלהתפלל בציבור ג"פ ביום, כי ח"ו זה נקרא (קהלת א.טו) חסרון לא יוכל להמנות, שחביריו נמנים לדבר מלוא והוא אינו נמנה עמהם, ומאבד לענות איש"ר קדושה וברכו וקדישים.

כריך לקבוע מקום לתפלתו, ואין די במה שיקבע מקום בזה אחד אלל מקום הישיבה עצמו יהיה תמיד קבוע.

יבחר ליסב בשפל המקומות, ובתנאי שלא יהיה דרך גלואה, כי הענוה והשפלות ביותר נקרא ענוה פסולה של גלואה.

כל אחד יחזיק כמנהג קבלה ומנהג אבותיו ולא ישנה, כי יש לכל מנהג שער אחד ברכיע ששם עולה תפלתו, מלבד מה שיתבאר בסידור זה להדיא בהיפך שבזה כולל לכל המנהגים ושאר המנהגים בטלים וינהוג כמו שכתוב כאן.

אין אדם נקרא לדיק עד שישלים כל יום ל' אמינים ד' קדושות י' קדישים ק' ברכות, ובשבת ישלים בפירות.

ילך בזה במרוואה, ויבדוק במנעליו שלא יהיה בהם שום טינוף.

טוב לילך בזה קודם אור היום קודם הגחת הטלית והתפילין. ואם שיה עד שהאיר היום ילך מעוטף בטלית ותפילין כדלקמן.

כתב הזוהר פ' ויחי (רמב"ב) שמחה בצפרא רננה ברמשא, מכאן שאין לבכות בתפלת שחרית רק בתפלת המנחה, וכן כתב מהר"מ לונזאנו (נ"א מהר"ר לוניאדו) ז"ל.

מנהג נכון מאד שיהיה סידור פתוח לאדם לפניו בשעת חזרת העמידה, כדי לענות אמן על כל ברכה וברכה, וכן מנהג מורי ז"ל.

ראוי לחבק ב' ידי זה ע"ג זה הימין על השמאל בשעת העמידה כעבדא קמיה מאריה, כי החסדים המתפשטים תוך גופא דזעיר מחסד ולתתא כריך לחבק ימינא בשמאלא ושמאלא בימינא כדי למתק השמאל ע"י הימין, ויזהר שלא להוציא את הגודל לחוץ אלל יהיו נכללים זה בזה גודל ימיני ביד שמאלי וכן להיפך, וסי' (יובא פ"ב ט"א) אין מוציאין אגודל במקדש.

אם שום א' מחביריו בצער ישתתף בצערו ויתפלל עליו ויראה בפניו כאילו הוא בצער, ותפלתו ע"י זה נשמעת, ויהיה תפלתו כלולה בתפלת הרבים דכתיב (איוב לו.ה) הן אל כביר לא ימאס, וזכות הרבים תלוי בו.

יזהר מאד שלא לפתוח עיניו בתפלת י"ח בחשאי ח"ו, וכן להפך פניו הגה והגה באמצע התפלה
א להשתדל להסתכל בצרכי עצמו, שזה נקרא ח"ו אנהיג קלנא בשכינתא, וכתב (שמו"א ב,ל) כי מכבדי
אכבד ובוזי יקלו.

יזהר כל האפשרי שלא להתפלל יחידי, כי תפלתו מסוכנת מאד כנזכר בזוהר (ויחי רלד,א), שמדקדקים
מאד אחר תפלת היחיד.

אסור ליכנס בב"ה בסכין מגולה כי זה מאריך ימים וזה מקלר.

יזהר מאד שלא להתפלל כי אם בב"ה גופא. ובס' הגן (ליום שני) כתוב שהמניח בה"כ ומתפלל בעזרה
יענש.

לא יסב תוך ד' אמות בצד ההיכל אם אינו ראוי לכך, ומוטב שיהיה המקום פנוי משישב שם מי שאינו
הגון. מעשה שהיה ע"י הקדוש קנה (ד"ה ענין יראת המקום) ונשכו נחש. כלל גדול הוא השכן בב"ה כי יס
שכנים מונעין האדם מלכוין להתפלל, וע"ז נאמר (סוכה ג,ב) אוי לרשע ואוי לשכנו.

אין להרים קול בעמידה כלל וכלל, כי כתוב בזוהר (ויקהל רב,א) שיש מלאכים הנקראים אזנים וממונין
לחטוף התפלה ההיא ולזרקה במקום פסולי המוקדשין, ולכן יתפללו בלחש, ומיהו באופן שישמע
לאזנים.

יזהר תמיד להתפלל י"ח ברעות בלחש ואח"כ בקול, כי הם ב' מיני עליות, בלחש בנה"י ולפי שיש
פחד מהחלונים אנו אומרים תחלה בלחש, ואח"כ בקול כנגד עליותם בחג"ת ואין שם פחד לכן
אומרים בקול רם ויזהר.

עם היות שאמרנו (תהלים לה,י) כל עצמותי תאמרנה, שיענע אדם עצמו, לא בתפלה אמרו אלא בזמירות
או בשאר התפלה אך לא בעמידה, ויכוין כי המנענע א"א לו שיכוין, והעומד בריא כחולס יכוין יותר
ויותר וזה בחון. גם אין ראוי לפני המלך לנוע עצמו כנוע עצי היער מן הרוח.

בכל המצות המזדמנות לאדם שלא קבעו לה ברכה, יאמר הריני עושה מצוה זו לייחדא שמיא וכו',
ויאמר פסוק (משלי ג,י) בכל דרכיך דעה וגו'.

יזהר מאד לקום מפני השיבה או ת"ח, כי הוא שלימות גדול להשגה.

אם רואה ת"ח בא מרחוק יסב כדי שיקום לפניו כשיעבור כנגדו, ויכוין.

כוונת הקימה. כי (ספר הליקוטים וטעמי המצוות קדושים) ז"ל נקרא זקן שקנה חכמה, כי לא היה לו חכמה עד
שנתן לו אבא מוחין, זהו פי' זקן זה קנה חכמה, כי קנה זה מחדש. ותכוין כי (ויקרא יט,לב) מפני שיבה
תקום, ר"ת מש"ת, שהם ב"פ ש"ע נהורין לאנפוי דא"א מאירים בז"א בפניו. והגה ט"ס כל א' כלולה

לד סדור כוונת כל הברכות הרמ"ז

ממ"א שערים הם ש"ע ע"ה, ב"פ ש"ע גי' תש"ס. ומאיר אריך בזעיר ואז ז"א מאיר בנוק' (בראשית
בז"ט) והאלמה לא תסם. וזהו והדרת פני זקן, כי יש לו י"ג תיקוני הדרת פנים. ותכין (כי ג"כ ר"ת
מש"ת) להאיר מג' (נ"א מו') תיקונין קדמאין דא"א שיאירו בו ע"י פעולה זו בזעיר. ואין חייב לקום
רק מפני בן תורה או זקן בן ס' שנה א כי ג"כ ר"ת מש"ת.

(סידור רבי אשר עמ' ג).

נשמה דעשיה עשיה עצמה

ה יוד הה וו הה אל אדני

הד מתחילת הברכות של שחר עד שתגיע לב"ש תכין תמיד בשם הוי"ה במילוי ההין הנקרא ב"ן, כי
שם זה הוא נשמת העשיה כולה העולה עתה למעלה ביצירה. גם תכין בשם א"ל אדני"י שהוא בעשיה
עלמה. וגם תכין בה' אחרונה של שם שהוא רומז ג"כ בעשיה. ה' יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה נשמת העשיה,
א"ל אדני"י עשיה עלמה.

סוד מאה ברכות להמשיך בזעיר יוד הי ואו הי ודיאוי ומשם לנוקבא אדני

הד ב סוד מאה ברכות

ב תכין להמשיך לזעיר שם ס"ג ומילוי יו"ד ה"י וא"ו ה"י וד"י או"י, ב ומשם מאיר למלכות
מאה ברכות שעולה אדני אדני יי"ד יי"ד שהוא בגי' מאה.

כוונת כל הברכות

כוונת מאה ברכות. סידור הרש"ש ח"א ב, א.

יסוד ברוך או"א

רל"ב אלף הה הה הה יוד הה הה הה

אתה אשר תנח ה'ודך

ח"ח ליסוד אימא ומשם לעטרה

יהוה יאהרונהי יוד הה הה וו הה הה הה למקיפי

זעיר

אלהינו בכתר זעיר ומתפשטים עד החזה אשר שם הבינה.

מולך העולם ומסתיים שם יסודה.

אשר קדשנו בת"ת במצוותיו נצח הוד וצונו יסוד. סיום הברכה במלכות. (סח"כ עמ' ריב. פע"ח

שער הברכות פ"א יג, כוונה שלישית)

בוקודם כל דבר נפרש כוונת כל ברכות הנהגין והמלות שכולם שוים הם לטובה חוץ מניקוד הוי"ה שאינו שוה בכל מקום. ותכוין להמשיך השפע מלמעלה למטה מזווג חלונות העולמות דא"א אל ז"א כדי שיוכל לעלות.

ברוך - תכוין לחבר יסוד אבא שביל דקיק עם יסוד אי' נתיב, בסוד נקודה אמלעית שבה בהתחבר בה דעת עליון לחכמה. (ב' דברוך רומז למלכות ובינה, כי תכף בעלות ברכת האדם בזונה ובמחשבתו עד המלכות יורד השפע מעולם העליון בינה. ר' דברוך מראשית חכמה. ו' סוד דעת. ד' כ"ע). ברוך, איהו ברוך ואיהי ברכה עם הכולל בגי' ברוך. גם ברוך עם ד' אותיות גי' רל"ב כמנין ד' היות עסמ"ב, וכלם נמשכין בשביל החכמה הנקרא ברוך. ויש רל"ב ביסוד דבינה אהי"ה דההין, וד' ההין בג' ציורין ד"י ד"ו ו"ו הם ד"פ מ"ב בגי' קס"ח. וי"ד גי' כ' ותחלק **ד** לב' ווין הרי י"ב וכ' גי' ל"ב. ו **א** בצורת יו"ד גי' ל"ב כנ"ל הרי לר"ב, ונשאר אותיות ל"ף ועם א' הוא פלא בחינת שביל דקיק יסוד לחכמה הדבוק זווג תדירי ביסוד הבינה שהוא אהי"ה דההין, ופל"א ורל"ב גי' גש"ס בחינת מ"ן שביסוד הבינה גבורת גשמים. וגש"ס גי' שבי"ל עם הכולל רמז על זווג דלא פסיק, שביל החכמה משם הבינה, ושבי"ל עם פל"א גי' תנ"ה עם ב' כוללים מנין ג' אהי"ה דיודין דההין דאלפין, רמז קשר ודיבוק נמרץ של יסוד לחכמה שהוא שביל ופל"א גי' תנ"ה עם יסוד הבינה שהוא שם אהי"ה דההין, ונמשכין בה דאלפין והיוד גי' תנ"ה עם הכולל. ותנ"ה עם כללות ג' אהי"ה שביסוד הבינה וד' כללות שצד' שמות עסמ"ב שביסוד דשביל החכמה גי' נתיב. (הנה שביל י"ש ל"ב והי"ש הם י"פ אל"ל שבפראוף אבא, והל"ב הם בחכמה).

בהנה אחר שהמשכנו הארות אל השביל הנזכר והנתיב בברוך, כריך להמשיך בבחינת הזווג בנתיב יסוד שלה בלבד ואח"כ בעטרת יסוד שבה, וב' בחינות אלו נרמזים באת"ה ר"ת א'שר תנ"ה ה'ודך, שהיסוד שלה נקרא אשר, ומשם נמשך לתנ"ה שהוא עטרה שבה הנעשה מג' אהי"ה גי' תנ"ה, וביסוד שלה נמשך השפע של החסדים, ובעטרה נמשך הה"ג המתפשטים מחסד עד הוד, לכן נקרא הודך, וכל זה במלת **אתה**.

יהוה - תכוין שיואל השפע מן העטרה של הבינה ולחוץ על הד' מקיפים של המוחין דז"א הנקרא שם יהו"ה, וזהו הודך על השמים שהוא ז"א. ותכוין בהויה זו רל"ב כי ד' מוחין הם עסמ"ב גי' רל"ב, וריך להמשיך ולכלול כלם בשם ב"ן דההין שהוא בן היונק משדי אמו. וזה הבן בציורו גי' רל"ב, כי ד' ההין בציורן ד"י ד"ו ו"ו גי' קס"ח, וי"ד גי' כ' וד' לב' ווין גי' ל"ב וב' ווין הרי רי"ב, ותחזור לקחת ד' ההין כפשוטן גי' ד' הרי רל"ב כמנין ברוך עם ד' אותיותיו.

באחר התחלת השפע במקום גבוה מבינה ע"י חכמה בברוך, נתגלה יותר בחסד במקום הגלוי הנקרא **אתה** כהן לעולם, ומשם לת"ת הוי"ה, ואח"כ **אלהינו** אל"ל שהוא רחמים נכלל בה"י שמאל דין,

וסוד נ' שהוא דין שמאל נכלל בסוד ו' שהוא רחמים ימין. והנה קבלו עתה השפע כדי שיוכלו לעלות, ועתה עולים ומקבלים השפע האמיתי הראוי להם מצינה להוריד למטה וזהו **מלך העולם** שצינה נקרא מלך שבה מוספעים ומלובשים לבוש המלכות להריק למטה מעולם הגעלם, וזהו **אשר קדשנו** בדרך נסתר, סוד נקודה האמלעית שצינה דוגמת ליון שבמלכות הנקרא אשר, וסוד שזיל דעת עליון הדבק בה הנקרא קדש, וזהו קדשנו. וצינה נקרא מלות המלך וזהו **במלותיו** ונמשך עד קדושה ומלוא התחתונה וזהו לשון רבים במלותיו. ותכוין כי יש בצרכה זו צינה מלכות חכמה לעת. (סריב עמ' ריא).

סדר התפלות

ברכות

קודם שיתפלל האדם צריך לקבל עליו מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך, ויכוין לאחוב כל אחד מישראל בנפשו, כי על ידי זה תעלה תפלתו כלולה מכל ישראל. ואסור לאדם להתפלל בעצבות רק בעבד המשמש בשמחה גדולה והכנעה פנימית. ונכון לתת פרוטה לצדקה טרם בואו ע"ש (תהלים יז, טו) בצדק אחזה פניך. הנכנס לבית הכנסת יתעכב מעט ולא יכנס בפתע פתאום, וכ"ש שלא ידבר בעת כניסתו עם שום אדם. ובבואו יאמר (שם נה, טו) **ב'בית אלהים נהלך ב'רג"ש אבגית"ן. ר"ת** ב"א ב"ן ג' מוחין לנוקבא, באיברי החליכה שהם הרגלים נה"י דז"א. ב"ה הוא שם ב"ן בית כנופיא לע"ב ס"ג מ"ה, ובמלכות יש י"ם י"פ ב"ן וי' כוללים גי' כנס"ת.

(שם ה, טז) **ואני חסד דע"י ברוב חסדך אבגיתך אבא ביתך י"פ ב"ן אשתחוו"ה י"פ ע"ב אל' חיכל' יסוד אי' ובתוכו יסוד יוד הי אבא יוד הה קדשך אבא ביראתך קרע שטן. ותמשיך לאימא אור ממוחא סתימאה.**

וישתחוה כנגד החיכל.

אוצר חכמות
34893

כונות המים לנטילה הם מ"י של אלהים ה' יודין של אחורי רל"ב, ותרי"ו של אחורי ג' אלקים דיה"א. ג' נטילות יד ימין בדילוג תכוין יהוה אלהינו יהוה ומ"ב דע"ב כוזו במוכסז כוזו ומ"ב דפ"ג. נטילה ד' לשתיחן יחד יהוה יוד הא ואו הא ומ"ב דמ"ה, ובזה חולכת ב"ת מל"ך ר"ת מ"ב, ונתקנים חצוניות נה"י דעשייה. ותכוין יוד של אדני במלואו. הגבהת הידים עד הראש להעלות חג"ת למקומם, והאורות למוחין דזעיר ומשם ללאה. וגם להכין לעשיה שתעלה. ותכנים קשרי חזרועות לפנים מן חגוף.

יפנה לסלק הקליפות מפנימיות הלבושין דנה"י דעשייה. וברכתה תיקון האור מקיף.